

Những tuần qua chúng tôi nói về những mâu thuẫn mà đôi vợ chồng họ gặp phải trên con trai, hôm nay chúng tôi xin nói về đức hiếu thảo của mẹ quan hệ tới đức hiếu thảo của mẹ và con trai. Theo tiến sĩ Norman Wright, trong quyển "Ngôn ngữ Đàn Bà Trong Hôn Nhân của Bà", ngôn ngữ mẹ và con trai có một quan hệ mật thiết khi quan hệ đó có sự quân bình, tức là có gần bố yêu thương những người cũng có giới hạn rõ ràng. Gần bố là nói đến tình thương yêu để mà đàn ông bước mẹ và con, còn giới hạn là nói đến sự cách biệt của một thời gian mẹ với con. Mẹ quan hệ nào cũng cần có gần bố thương yêu những người cũng cần có giới hạn. Con người chúng ta do Đức Chúa Trời tạo dựng là con người tình cảm. Đức Chúa Trời phán: "Loài người là một mình không tốt," vì chúng ta cần tình thương và sự gần gũi của người chung quanh. Tuy nhiên, mẹ chúng ta cũng là một cá thể riêng biệt, cần có những điều, những chuyện riêng cho chính mình. Dù mẹ con hay cha con gần nhau và thương nhau nhiều bao nhiêu, giữa đôi bên cũng cần có một khoảng cách. Đây là khoảng cách cần thiết, để giúp cho tình cảm mẹ con và cha con thêm bền chặt.

Cha mẹ cũng như con cái, ai cũng có những điều riêng tư, riêng biệt. Có những việc của mẹ con không cần biết đến, có những việc của con mẹ cũng không cần biết. Thông thường như thế, có những nạn nhân mà không nên nói với con và mẹ cũng phải chấp nhận cái thực tế là, có những việc của con mà mẹ không thể biết, dĩ nhiên đây là khi đứa con đã đến tuổi khôn lớn và hiểu biết. Mẹ quan hệ giữa mẹ với con trai được tốt đẹp là khi mẹ con có sự thân thương, gần gũi, có thể chia sẻ tâm tình với nhau và thông cảm nhau, những việc tôn trọng những điều riêng tư của mẹ và người. Đức biết là tôn trọng ý kiến và quyết định của mẹ và người trong những việc có tính cách cá nhân.

Một thanh niên nọ than vãn với vợ lãnh đạo tình thần như sau:

Tôi năm nay đã 27 tuổi nhưng mẹ tôi không cho tôi một chút tự do nào. Lúc nào bà cũng theo dõi tôi suốt ngày. Mẹ tôi hỏi tôi đi đâu, làm gì, với ai, bà đều hỏi đến tận cùng. Bà nói tôi đến nhà nói chuyện gì với tôi bà cũng muốn biết, thậm chí hỏi đến tên tôi bà cũng nói ra để, có khi tôi nói đến chuyện, bà nghe lén. Lúc bà hỏi tôi những chuyện quá riêng tư, tôi không nói thì bà giận, bực rầy tôi không thành thật với bà và không tin cậy bà. Tôi đã gần ba mươi tuổi mà mẹ tôi cứ muốn quyết định mọi việc cho tôi và muốn tôi làm theo ý bà. Tôi thương mẹ nhưng tôi cũng cần có đời sống riêng, tôi không biết phải làm sao bây giờ!

Đây là một quan hệ mẹ con thiếu quân bình, có gần bố nhưng thiếu giới hạn. Có những bà mẹ bước con trai phải chấp nhận ngành học, chấp nhận bạn bè, kể cả chấp nhận bạn gái, theo ý mẹ. Có người bước con phải ăn uống, ăn mặc cũng như để kiểu tóc theo ý mẹ. Có người quyết định con phải đi loại xe nào, trong phòng treo những hình ảnh nào. Khi con lập gia đình, mẹ cũng quyết định

con mua nhà ở đâu, trong khu vực nào, lúc nào thì phải có con, v.v... Nhưng ngược lại con trai này, dù đã có thói quen và nhu cầu, vẫn không đòi hỏi quy định kiểm soát của mẹ.

Làm thế nào để biết quan hệ giữa chúng ta với con cái là mối quan hệ quân bình, chúng ta gần con như thế nào cũng tốt hơn và tôn trọng con? Mẹ quý và nhìn vào những dấu hiệu sau đây thì sẽ rõ. Nếu chúng ta đang xem theo những dấu hiệu mô tả sau đây là mối quan hệ giữa chúng ta với con cái không được quân bình cho lắm:

1. Khi con bắt đầu có những quy định như đi học xa, đi làm xa hay dọn ra riêng, cha mẹ cảm thấy như bỏ con ruồng bỏ, nghĩ rằng con không yêu thương và không hiểu thấu về cha mẹ.
2. Cha mẹ lo lắng, bất an khi thấy mình không còn kiểm soát con được nữa, chẳng hạn như kiểm soát giấc ngủ, buồn ngủ, tiền bạc của con, những nơi con đi, những việc con làm. Nếu cha mẹ cảm thấy buồn giận khi con dọn đến một nơi là mối quan hệ với con thiếu quân bình.
3. Khi con bắt đầu nghĩ đến về cha mẹ, cha mẹ cho là con bắt đầu, là không yêu thương kính trọng cha mẹ, dù ý của con là khôn ngoan và hợp lý chứ không có gì là sai quấy.
4. Lúc nào cũng chỉ chú ý con, không dám nói hay làm gì trái ý con vì sợ con giận, hoặc là nói giận lên khi thấy con giận cha mẹ. Điều này nói lên nỗi lo sợ của cha mẹ khi không kiểm soát được cảm xúc của con và sợ con không thương mình nữa.
5. Cha mẹ thường khen ngợi sự ngoan ngoãn của con cái, nhất là khi con chỉ chú ý cha mẹ để giải tỏa khí trong gia đình, nhưng không bao giờ khen hay khuyến khích con tự quyết định, tự lo, tự lập.
6. Cha mẹ đánh đập hay mắng chửi con nặng nề khi con phạm lỗi hoặc không làm vừa lòng cha mẹ.

7. Trong gia đình con cái luôn cảm thấy có trách nhiệm và niềm vui và hạnh phúc của cha mẹ vì thế phải luôn luôn cố gắng làm cho cha mẹ vui, nếu không sẽ thấy như mình có lỗi với cha mẹ.

8. Cha mẹ tìm cách che chở để con không lãnh chịu hậu quả của những việc sai quấy của mình.

9. Cha mẹ không nhút nhát và nhút nhát khi đối mặt, giữ gìn cho con vâng theo.

10. Dù con đã khôn lớn và trưởng thành, cha mẹ tiếp tục lo cho con và chịu trách nhiệm về đời sống của con.

Khi cha mẹ không đối xử rõ ràng cho con cái, sẽ gặp nhiều nan đề sau này. Những người con trai trong gia đình lớn lên có thể là những người không có ý chí, ai bảo gì cũng nghe theo; không dám làm những việc khác, vì lúc nào cũng muốn làm vừa lòng mẹ và người khác. Có người thì không dám nghĩ đến nhu cầu của mình, có mặt cảm thấy là khi làm điều mình cần hay thích. Có người thì nhu nhược, yếu đuối, không dám quyết định điều gì, những người khác quyết định và chịu trách nhiệm về những gì xảy ra cho chính mình. Nói tóm lại, khi cha mẹ quá bảo, quá cưng chiều con quá đáng sẽ tạo ra những đứa con không trưởng thành, thiếu ý chí và tinh thần trách nhiệm.

Như vậy, để tránh tạo ra những đứa con, đặc biệt là con trai không trưởng thành, chúng ta cần làm gì để có những người con lành mạnh, tốt đẹp? Sau đây là những người con chúng ta cần để ra:

1. Cho phép con cái nói lên ý kiến và cảm nghĩ riêng của chúng. Khuyến khích họ tỏ bày ý kiến của con chia sẻ cảm nghĩ, ý kiến hay quan niệm riêng của mình.

2. Cho con thấy rằng nếu con có ý kiến hay suy nghĩ khác với cha mẹ cũng không sao, sẽ không bị cha mẹ khiển trách hay lên án, vì mỗi người có thể hiểu nhau khi có cái nhìn và ý kiến khác nhau.

3. Khuya n khích con cũng bi t nghĩ đ n chính mình và quy t đ nh cho chính mình ch đ ng vi c gì cũng ph i nghĩ đ n cha m . Cho con th y r ng cha m tin là con đã có đ kh n ng và khôn ngoan đ quy t đ nh cho chính mình.

4. Giúp con phát huy tài năng và ân t^{âm} Chúa ban cho, phát tri^{ển} n^hng tài năng đó và s^ử d^{ụng} n^g t^hi đa. Không ngăn c^{ản} n^h con dù khi n^hng tài năng con có không đúng v^ới đi^{ều} u^{ng} cha m^ẹ mong ^đđ c.

5. Cho phép con bày tỏ cảm xúc, dù là những cảm xúc tiêu cực như buồn giận, bất bình, thất vọng... những bày tỏ cách ôn hòa, nhẹ nhàng để không gây tổn thương cho người chung quanh hay chính mình.

6. Đốt ra những gì của bạn, kể luật rõ ràng và hợp lý cho con cái tuân theo, những gì không dùng sức để đưa đến khi bạn con vì sợ hãi hay muốn cảm thấy thoải mái mà tuân theo.

7. Cho con được tự do quyết định và chọn lựa theo sở trường thành và tuổi tác của con, với sự hướng dẫn của cha mẹ, chứ không quyết định giùm cho con hay ép buộc con quyết định theo ý của cha mẹ.

8. Khi con không đồng ý hay không làm theo điều cha mẹ mong muốn, cha mẹ không giận dữ nhúng sọt sàng xét lại việc và nêu điều kiện, tôn trọng ý kiến của con.

Ngồi tin Chúa cõ xõ, hành động và quyết định như mọi việ theo tiêu chuõn lờ Chúa dõy. Cũng thế, như ng gĩi hõn chúng ta đĩt ra cho con cái và ngõĩ trong gia đình cũng như như ng đĩu cha mẹ khuyõn khích hoĩc cho phép con cái làm cũng phõi nĩm trong gĩi hõn cõa Lờ Chúa dõy trong Kinh Thánh. Khi con động trõĩc như ng quyết định đi ngõĩc vớ lờ Chúa, cha mẹ cõn gĩi thích, hõĩng dõn và cõnh cáo rõ ràng cho con biĩt. Mĩt trong như ng nguyên tĩc sũng chúng ta cõn đĩt cho con cái và cho chính mình là: "Chõ dõp tĩt Thánh Linh, chõ khĩnh dõ các lờ tiên tri. Hãy xem xét mĩi việ, đĩu chỉ lành thì gĩi lờy, bĩt cõ việ gì tĩa như đĩu ác thì phõĩ tránh đĩ" (I Tẽ-sa-lõ-ni-ca 5:19-22).

Khi con đã khôn lớn, cha mẹ cần tôn trọng con và cho con tự lập. Nếu cha mẹ không cho con tự lo, tự lập; không nói năng, cách xử với con như người lớn, giữ gìn giữ gìn cha mẹ và con cái đã bị vi phạm. Khi chúng ta giữ quân bình trong mối quan hệ cha con và mẹ con, gần bố yêu thương con như người cũng giữ gìn giữ gìn và tôn trọng con, con cái lớn lên sẽ khôn ngoan, tự tin, đức biết là như người đã a con trai, sẽ có tinh thần tự trọng, tự lập; có tinh thần trách nhiệm, khôn ngoan khi đứng trước những quy tắc để quan trọng. Người lớn, nếu con đã khôn lớn mà cha mẹ còn tiếp tục nắm giữ, điều khiển, áp chế, mẹ người con người lớn và không cho con một chút tự do nào là chúng ta đã làm cho con buồn giận, nhút nhát, nên lòng (còn tiếp).

Minh Nguyên

Chàng Trình Phát Thanh Tin Lành